

δείνα

δείνα, (ο, η, το), άκλ. αόρ. αντων. [<αρχ. δεῖνα]. **1.** συνήθως συνοδεύεται από το *τάδε* και λέγεται αντί προσώπου ή πράγματος που δε θέλουμε να τα αναφέρουμε: «δε με νοιάζει τι λέει ο δείνα και ο τάδε || δε θ' αγοράζω το δείνα και το τάδε, επειδή μου το σύστησε κάποιος». **2.** λέγεται και υποτιμητικά για άτομο ανάξιο λόγου, ασήμαντο, τιποτένιο: «μήπως ήταν και κανένας καλός στη συγκέντρωση; Ο δείνα και ο τάδε ήταν». Σπάνια και ως άκλ. ουσ. μόνο στο αρσ. **ο δείνας,** συνοδευόμενο από το **τάδες:** «έρχεται κάθε τόσο ο δείνας και ο τάδες και με το μπλαμπλά λύνει όλα τα προβλήματα της χώρας».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας